

Ginza

Ginza is een district van Chūō, Tokio, gelegen ten zuiden van Yaesu en Kyōbashi, ten westen van Tsukiji, ten oosten van Yūrakuchō en Uchisaiwaichō, en ten noorden van Shinbashi. Het is een populair, luxe winkelgebied van Tokio, met tal van internationaal gerenommeerde warenhuizen, boetieks, restaurants en koffiehuisen in de buurt. Het wordt beschouwd als een van de duurste, elegantste en meest luxueuze stadswijken ter wereld.

Ginza maakte deel uit van de oude Kyobashi-wijk van Tokyo City, die samen met Nihonbashi en Kanda de kern vormde van Shitamachi, het oorspronkelijke centrum van Edo (Tokio).

Geschiedenis

Ginza is gebouwd op een voormalig moeras dat in de 16e eeuw werd gedempt. De naam Ginza komt na de oprichting van een zilveren-munt die daar in 1612, tijdens de Edo-periode, werd opgericht.

Nadat een verwoestende brand in 1872 het grootste deel van het gebied had platgebrand, bestempelde de regering van Meiji het Ginza-gebied als een 'model van modernisering'. De regering plande de bouw van vuurvaste bakstenen gebouwen en grotere, betere straten die het station van Shimbashi helemaal met de buitenlandse concessie in Tsukiji zouden verbinden.

Kort na de brand werden herontwikkelingsplannen voorbereid door Colin Alexander McVean, een hoofdinspecteur van de Openbare Werken onder leiding van Yamao Yozo, maar de uitvoeringsontwerpen werden geleverd door de in Ierland geboren ingenieur Thomas Waters; het Bureau of Construction van het Ministerie van Financiën was verantwoordelijk voor de bouw. In het daaropvolgende jaar werd een winkelpromenade in westerse stijl voltooid aan de straat van de Shinbashi-brug tot de Kyōbashi-brug in het zuidwestelijke deel van Chūō met Georgische bakstenen gebouwen van

twee en drie verdiepingen.

Deze "bricktown" -gebouwen werden aanvankelijk te koop aangeboden en later verhuurd, maar door de hoge huur konden veel ervan niet permanent worden bewoond. Bovendien was de constructie niet aangepast aan het klimaat en stond het gedurfde ontwerp in contrast met de traditionele Japanse opvatting van woningbouw. De nieuwe Ginza was niet populair bij bezoekende buitenlanders, die op zoek waren naar een stad in meer Edo-stijl. Isabella Bird bezocht het in 1878 en suggereerde in 1880 dat Ginza minder op een oosterse stad leek dan op de buitenwijken van Chicago of Melbourne. Philip Terry, de Engelse schrijver van reisgidsen, vergeleek het met Broadway, maar niet in positieve zin.

Niettemin bloeide het gebied op als symbool van 'beschaving en verlichting' dankzij de aanwezigheid van kranten en tijdschriftenbedrijven, die hielpen bij het verspreiden van de nieuwste trends van de dag. Het gebied stond ook bekend om zijn etalages, een voorbeeld van

moderne marketingtechnieken. Iedereen kwam er, dus de gewoonte om "de tijd te doden in

Ginza" ontwikkelde zich sterk tussen de twee wereldoorlogen.

De meeste van deze gebouwen in Europese stijl zijn verdwenen, maar er zijn nog enkele oudere gebouwen over, het bekendste is het Wakō-gebouw met de nu iconische Hattori-klokkentoren. Het gebouw en de klokkentoren zijn oorspronkelijk gebouwd door Kintarō Hattori, de oprichter van Seiko.

De recente geschiedenis heeft het gezien als een prominente buitenpost van westerse luxewinkels. Ginza is een populaire bestemming in het weekend, wanneer de belangrijkste noord-zuid verkeersader sinds de jaren zestig gesloten is voor verkeer onder gouverneur Ryokichi Minobe.

Economie

Veel flagshipstores van toonaangevende modehuizen zijn hier gevestigd, in het gebied met de hoogste concentratie westerse winkels in Tokio. Het is een van de twee locaties in Tokio die door Chevalier en Mazzalovo worden beschouwd als de beste locatie voor een winkel voor luxe goederen. Prominente high-end retailers zijn onder meer het Amerikaanse bedrijf Carolina Herrera New York, de Franse bedrijven Chanel, Dior, Louis Vuitton en Saint Laurent, het Italiaanse bedrijf Gucci en de Oostenrijkse merken Swarovski en Riedel.

Vlaggenschip elektronische winkels zoals de Sony-showroom en de eerste Apple Store buiten de Verenigde Staten zijn er ook. Het elektronicabedrijf Ricoh heeft zijn hoofdkantoor in het Ricoh-gebouw in Ginza. De buurt is een belangrijk winkelgebied. Het is de thuisbasis van warenhuis Wako, dat is gevestigd in een gebouw uit 1894. Het gebouw heeft een klokkentoren.

Er zijn veel warenhuizen in de omgeving, waaronder Hankyu, Seibu en Matsuya, waar veel winkels zijn: supermarkten, restaurants, dames- en herenkleding, sportkleding en juweliers enz. Er zijn ook kunstgalerijen. Kabuki-za is het theater voor kabuki, een traditioneel Japans toneel, en bevindt zich tussen Ginza en Tsukiji. Het gebouw werd in 1889 geopend en is vanwege oorlog en brand meerdere malen verbouwd. Het huidige gebouw is gebouwd in 2013.

Sukiyabashi Jiro is een sushi-restaurant in Ginza dat eigendom is van en wordt geëxploiteerd door sushi-meester Jiro Ono. Het was het eerste sushi-restaurant ter wereld dat drie sterren kreeg van de Michelinids, hoewel het in november 2019 uit de Michelinids werd verwijderd omdat het geen reserveringen van het grote publiek ontvangt.

Ginza in de regen

Ginza in de namiddag

